

EUROPEISKA KOMMISSIONEN

Bryssel den 6.6.2011
KOM(2011) 309 slutlig

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL RÅDET OCH EUROPAPARLAMENTET

**enligt artikel 9 i rådets rambeslut 2003/568/RIF av den 22 juli 2003 om kampen mot
korruption inom den privata sektorn**

{SEK(2011) 663 slutlig}

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL RÅDET OCH EUROPAPARLAMENTET

enligt artikel 9 i rådets rambeslut 2003/568/RIF av den 22 juli 2003 om kampen mot korruption inom den privata sektorn

1. INLEDNING

1.1. Bakgrund

Rådets rambeslut 2003/568/RIF av den 22 juli 2003 om kampen mot korruption inom den privata sektorn ska i enlighet med skäl 10 i ingressen till beslutet "...se till att såväl aktiv som passiv korruption inom den privata sektorn straffbeläggs i alla medlemsstater, att även juridiska personer kan ställas till ansvar för dessa brott och att påföljderna för brotten är effektiva, proportionerliga och avskräckande."

I centrum står kravet på att medlemsstaterna ska kriminalisera två beteenden som kan sammanfattas såsom följer (artikel 2 i rambeslutet):

- att lova, erbjuda eller ge en person inom den privata sektorn en otillbörlig förmån för att denna person i strid med sina skyldigheter ska utföra eller underlåta att utföra en handling,
- att begära eller ta emot en otillbörlig förmån, eller acceptera ett löfte om en sådan förmån, för att i strid med sina skyldigheter inom den privata sektorn utföra eller underlåta att utföra en handling.

Enligt artikel 9.1 i rambeslutet ska medlemsstaterna vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa bestämmelserna i detta rambeslut före den 22 juli 2005. Enligt artikel 9.2 ska medlemsstaterna till rådet och kommissionen överlämna texten till de bestämmelser genom vilka skyldigheterna enligt detta rambeslut införlivas med deras nationella lagstiftning.

1.2. Syftet med rapporten och utvärderingsmetod

År 2007 utarbetade kommissionen den första genomföranderapporten¹ om rambeslutet. Medlemsstaternas svar tydde på att rambeslutet genomförts i mycket liten omfattning. År 2007 hade bara två medlemsstater införlivat bestämmelserna i sin nationella lagstiftning på ett korrekt sätt.

Sedan dess har Stockholmsprogrammet antagits, i vilket kommissionen uppmanas att utveckla en övergripande politik mot korruption och inrätta ett system för att utvärdera medlemsstaternas insatser mot korruptionen. Därför framstår det som nödvändigt att utvärdera hur medlemsstaterna genomfört dessa viktiga bestämmelser.

Den 19 maj 2009 begärde kommissionen i en skrivelse till alla medlemsstater ny information om de nationella genomförandebestämmelserna till rambeslutet, för att utarbeta den andra genomföranderapporten som planerades före den 31 december 2009. Alla medlemsstater meddelade inte sina genomförandebestämmelser i tid, varför kommissionen tvingades skjuta

¹ KOM (2007) 328 slutlig.

upp offentliggörandet av rapporten. Också i de fall lagstiftning hade antagits i mellantiden underrättade medlemsstaterna inte självmant kommissionen om detta. Därför måste de officiella uppgifterna kompletteras med annan tillgänglig information, för att kontrollera hur beslutet genomförts. De kompletterande upplysningarna om genomförandet av rambeslutet har inhämtats via tillgänglig lagstiftning, Grecos utvärderingsrapporter i runda III och i vissa fall via OECD:s arbetsgrupp för rapportering om mutor.

När rapporten utarbetades hade alla medlemsstater utom Spanien, Danmark och Litauen meddelat genomförandebestämmelser. Spanien lämnade inga upplysningar, vare sig år 2007 eller i samband med den föreliggande rapporten. I avsaknad av nya upplysningar är bedömningen av Danmark och Litauen oförändrad sedan 2007.

Rapporten inriktas på artiklarna 2–7 (med en kort hänvisning till artikel 10 vid behov) och redogör för medlemsstaternas förklaringar i enlighet med artiklarna 2 och 7. Rapporten behandlar inte artiklarna 8, 9 eller 11 eftersom dessa bestämmer inte måste genomföras. De utvärderingskriterier som kommissionen använt i rapporten är de allmänna kriterier som användes 2001 för att bedöma hur rambeslutet genomförts (effektiv funktion, klarhet och förutsägbarhet, fullständig tillämpning och respekt för utsatt tidsfrist för genomförandet)². Vidare används även kriterier som är specifika för det här rambeslutet, och som beskrivs närmare i den nedanstående analysen av de enskilda artiklarna.

2. UTVÄRDERING

2.1. Artikel 2 – Aktiv och passiv korruption inom den privata sektorn

2.1.1. Allmänt

Artikel 2 är en central bestämmelse i rambeslutet. I artikeln definieras brotten aktiv och passiv korruption i samband med kommersiell verksamhet. Tillämpningsområdet för artikel 2.1 omfattar kommersiell affärsverksamhet som bedrivs i vinstdrivande företag och i ideella organisationer.

Medlemsstaterna hade dock möjlighet att avge en förklaring för att begränsa tillämpningsområdet enbart till beteenden som medför snedvridning av konkurrensen i samband med förvärv av varor eller kommersiella tjänster. Förklaringarna var giltiga fram till juni 2010. Eftersom rådet inte beslutat att förlänga förklaringarnas giltighetstid utgår kommissionen från att de inte längre är tillämpliga och att de medlemsstater som avgivit sådana förklaringar nu måste ändra sin nationella lagstiftning (detta rör Tyskland, Österrike, Italien och Polen).

Liksom år 2007 hade många medlemsstater stora problem med att genomföra artikel 2. År 2007 hade bara två medlemsstater (Belgien och Storbritannien) korrekt genomfört alla delar av brottsbeskrivningen. Idag har nio medlemsstater genomfört alla delar korrekt (Belgien, Bulgarien, Tjeckien, Frankrike, Irland, Cypern, Portugal, Finland och Storbritannien).

Medlemsstaterna hade särskilda svårigheter att i den nationella lagstiftningen återge betydelsen av uttrycken ”direkt eller genom en mellanhand” och ”en person som i någon egenskap leder eller arbetar för”.

² KOM(2001) 771, 13.12.2001, punkt 1.2.2.

De sju rekvisiten i artikel 2.1 förtecknas nedan.

Artikel 2.1a – Aktiv korruption	Artikel 2.1b – Passiv korruption
<ul style="list-style-type: none">• ”lova, erbjuda eller ge”• ”direkt eller genom en mellanhand”• ”en person som i någon egenskap leder eller arbetar för”• ”ett företag inom den privata sektorn”• ”en otillbörlig förmån, oavsett art”• ”för egen räkning eller för tredje mans räkning”• ”i strid med sina skyldigheter utföra eller underlåta att utföra en handling”	<ul style="list-style-type: none">• ”begära eller ta emot eller acceptera ett löfte om”• ”direkt eller genom en mellanhand”• ”i någon egenskap i ledande ställning eller som anställd”• ”ett företag inom den privata sektorn”• ”en otillbörlig förmån, oavsett art”• ”för egen räkning eller för tredje mans räkning”• ”i strid med sina skyldigheter utföra eller underlåta att utföra en handling”

2.1.2. *Analys*

2.1.2.1. Artikel 2.1a – Aktiv korruption

Tolv medlemsstater (Belgien, Bulgarien, Tjeckien, Danmark, Irland, Grekland, Frankrike, Cypern, Portugal, Finland, Slovenien och Storbritannien) uppfyller alla sju rekvisiten i definitionen på aktiv korruption. Det svåraste med genomförandet av artikel 2.1a tycks ha varit att återge omfattningen av ”lova, erbjuda eller ge” samt ”i strid med sina skyldigheter utföra eller underlåta att utföra en handling.”

Nederländerna begränsar brottsbeskrivningen till fall där arbetsgivaren eller arbetsledaren inte informerats. Luxemburgs definition kräver att arbetsgivaren inte ska ha känt till förhållandet och inte godkänt beteendet. Tyskland, Österrike, Italien och Polen begränsar bestämmelsens tillämpningsområde i enlighet med artikel 2.3. Tyskland begränsade tillämpningsområdet till att enbart omfatta beteenden i samband med förvärv av varor eller kommersiella tjänster, Österrike begränsade bestämmelsen till ”rättsliga handlingar” och Polen begränsar bestämmelsen till att enbart omfatta beteenden som lett till förluster, illojal konkurrens eller oacceptabel favoritism. Tyskland har upplyst kommissionen om att ny lagstiftning håller på att utarbetas för att uppfylla rambeslutets rekvisit.

2.1.2.2. Därutöver noterar kommissionen andra problem med genomförandet:

- Estlands bestämmelser omfattar inte erbjudanden om mutor, mellanhänder eller beteenden som innebär att någon i strid med sina skyldigheter utför eller underlåter att utföra en handling.
- Italiens bestämmelser omfattar inte erbjudanden om mutor, mellanhänder, personer som arbetar i den privata sektorn eller tredje man för vilken mutan är avsedd.
- Lettlands bestämmelser omfattar inte löften om mutor och avser endast fall där erbjudandet eller löftet accepterats. Redan under bedömningen 2007 noterades att ”en ansvarig eller bemyndigad person” inte tycks omfatta samtliga anställda och därför inte omfattar hela räckvidden av uttrycket ”en person som i någon egenskap leder eller arbetar för (...)”.
- Ungerns bestämmelser hänvisar inte till ”erbjudanden” om fördelar och innehåller inte heller uttrycket ”direkt eller indirekt.”
- Rumäniens bestämmelser hänvisar inte till uttrycket ”för tredje mans räkning”.
- Slovakiens bestämmelser tar inte upp erbjudanden om mutor eller fördelar.

2.1.2.3. Artikel 2.1b – Passiv korruption

Artikel 2.1 b har fullt ut genomförts i tolv medlemsstater (Belgien, Bulgarien, Tjeckien, Irland, Frankrike, Cypern, Malta, Portugal, Slovenien, Slovakien, Finland och Storbritannien).

Därutöver framkom följande:

- Tyskland har avgivit en förklaring som inte längre är giltig.
- Estlands bestämmelser hänvisar inte till mellanhänder, till beteendet att ”begära” en muta eller begreppet ”otillbörlig förmån”.
- Greklands bestämmelser omfattar inte förmåner för tredje mans räkning.
- Italiens bestämmelser omfattar inte mellanhänder, förmåner för tredje mans räkning, begreppen ”arbetar för” och ”begära” en muta.
- Lettlands bestämmelser avser inte accept av erbjudanden.
- Luxemburg har begränsat artikelns tillämpningsområde (se artikel 2.1a).
- Ungerns bestämmelser tar inte upp begreppet ”direkt eller indirekt”
- Nederländerna kräver att förmånen ska ha dolts för arbetsgivaren (vilket är snävare än lydelsen i artikeln).
- Österrike bör lämna närmare upplysningar om sina bestämmelser om mellanhänder. Vidare tycks uttrycket ”tjänsteman eller företrädare för” ett företag inom den privata sektorn inte omfatta även dem som leder företaget.

2.1.2.4. Artikel 2.2

I artikel 2.2 fastställs att artikel 2.1 är tillämplig på affärsverksamhet som bedrivs inom vinstdrivande företag och ideella organisationer. Vissa medlemsstater hänvisar uttryckligen även till ideella organisation i sin lagstiftning, medan ordalydelsen i andra länders lagstiftning är så vid att den inte utesluter ideella organisationer. Bestämmelsen har genomförts till fullo av 16 medlemsstater (Belgien, Bulgarien, Tjeckien, Tyskland, Estland, Irland, Frankrike, Cypern, Ungern, Malta, Nederländerna, Polen, Portugal, Rumänien, Finland och Storbritannien). I vissa fall tycks lagstiftningens formuleringar tillåta en så bred tolkning att bestämmelsen omfattas, men ytterligare klargöranden kan behövas (detta gäller Grekland, Italien, Lettland, Malta, Österrike, Slovakien och Sverige).

2.1.2.5. Artikel 2.3

I samband med den tidigare rapporten noterades att en förklaring enligt artikel 2.3 hade lämnats av fyra medlemsstater (Tyskland, Italien, Österrike och Polen). Dessa förklaringar gällde fram till den 22 juli 2010 (jfr artikel 2.4). Enligt artikel 2.5 skulle rådet se över artikel 2 vid lämplig tidpunkt före den 22 juli 2010 för att överväga om det skulle vara möjligt att förnya förklaringarna. Eftersom rådet inte fattade något beslut anser kommissionen att förklaringarna inte längre är gällande och att dessa medlemsstater därför bör ändra sin lagstiftning.

2.2. *Artikel 3 – Anstiftan, medhjälp och främjande*

Artikel 3 inriktas på andra personers deltagande i korruptionen genom anstiftan, medhjälp och främjande. Artikel 3 behandlar inte försök.³

Redan 2007 hade bestämmelsen genomförts i hög grad i 18 av medlemsstaterna. Idag har alla 26 medlemsstater som besvarat kommissionens skrivelse genomfört artikel 3 (Spanien har inte svarat). De länder som lämnat knapphändiga eller inga upplysningar, men som i 2007 års bedömning ansågs efterleva bestämmelsen anses fortfarande uppfylla kraven. Kommissionen har ingen information om att lagstiftningen på denna punkt skulle ha ändrats sedan 2007.

2.3. *Artikel 4 – Straffrättsliga och andra påföljder*

Enligt artikel 4 ska korruption i den privata sektorn leda till påföljder som är ”effektiva, proportionerliga och avskräckande” (artikel 4.1). I artikeln krävs även att medlemsstaterna ska belägga passiv och aktiv korruption i den privata sektorn med ett maximalt straff på minst ett till tre års fängelse (artikel 4.2). Enligt artikel 4.3 ska medlemsstaterna i enlighet med sina författningenliga regler och principer under vissa förutsättningar temporärt förbjuda fysiska personer att bedriva en särskild eller jämförbar affärsverksamhet i en liknande ställning eller egenskap.

År 2007 hade ett antal medlemsstater enligt de uppgifter som lämnades om artikel 4.1 utelämnat påföljderna för brott enligt artikel 3. Artikel 4 hade då bara fullt ut genomförts av elva medlemsstater (Danmark, Estland, Finland, Tyskland, Irland, Italien, Litauen,

³ Detta beror på att definitionen av aktiv och passiv korruption inte bara omfattar beteenden som avser att ”ge” och ”ta emot”, utan även beteenden som går ut på att någon ”lovar”, ”erbjuder” samt ”begär” eller ”accepterar ett löfte om”.

Luxemburg, Nederländerna, Polen och Sverige). De flesta medlemsstater uppfyllde dock kraven i artikel 4.3.

Sedan dess har väsentliga framsteg gjorts. Artikel 4 har nu fullständigt genomförts i nationell rätt i 22 medlemsstater (Belgien, Bulgarien, Tjeckien, Tyskland, Danmark, Estland, Grekland, Irland, Frankrike, Italien, Cypern, Luxemburg, Litauen, Ungern, Nederländerna, Polen, Portugal, Slovenien, Slovakien, Finland, Sverige och Storbritannien).

Dessa medlemsstater har även infört straff och andra påföljder i enlighet med artikel 4.1 i sin nationella lagstiftning. Lettland, Malta, Österrike och Rumänien har däremot inte lämnat tillräcklig information för att kommissionen ska kunna bedöma om de påföljder som tillämpas även omfattar anstiftan, medhjälp och främjande (artikel 3). Spanien har slutligen inte svarat på frågan.

Artikel 4.2 har genomförts i 26 medlemsstater. Spanien kunde inte bedömas på denna punkt.

Artikel 4.3 har genomförts fullständigt i 22 medlemsstater, delvis i Lettland, inte genomförts på Malta medan Cypern och Österrike inte lämnat tillräcklig information för att situationen ska kunna bedömas. Spanien har inte lämnat några uppgifter på denna punkt.

2.4. Artikel 5 – Juridiska personers ansvar

Enligt artikel 5 kan juridiska personer hållas ansvariga både för aktiv och passiv korruption. Medlemsstaterna ska se till att juridiska personer kan ställas till ansvar för mutbrott som begås till förmån för dem av någon person som "agerar antingen enskilt eller som en del av den juridiska personens organisation" och har en ledande ställning inom den juridiska personen (artikel 5.1). Medlemsstaterna ska se till att juridiska personer även kan ställas till svars när brister i övervakning eller kontroll möjliggjort brottet (artikel 5.2). Den juridiska personens ansvar utesluter inte lagföring av fysiska personer som är gärningsmän, anstiftare eller medhjälpare (artikel 5.3).

År 2007 hade artikel 5 bara genomförts fullständigt av fem medlemsstater (Litauen, Luxemburg, Nederländerna, Polen och Slovenien).

Väsentliga framsteg har gjorts sedan 2007 men överlag är kommissionen fortfarande bekymrad över det bristfälliga genomförandet av artikel 5. Artikel 5 har genomförts fullständigt av 15 medlemsstater (Belgien, Tyskland, Irland, Grekland, Cypern, Litauen⁴, Luxemburg, Nederländerna⁵, Österrike, Polen, Portugal, Rumänien, Slovenien, Sverige och Storbritannien). Den har delvis genomförts av åtta medlemsstater (Bulgarien, Danmark⁶, Estland, Frankrike, Lettland, Ungern, Malta och Finland). Tjeckien och Italien har inte genomfört artikeln. Slovakien har inte lämnat tillräckliga uppgifter för att möjliggöra en bedömning och Spanien har inte svarat alls.

Sådant ansvar för juridiska personer som avses i artikel 5.1 har införts i 23 medlemsstater (alla utom Tjeckien, Italien, medan uppgifter saknas om Slovakien och Spanien).

⁴ Enligt de uppgifter som lämnades i samband med 2007 års rapport.

⁵ Enligt de uppgifter som lämnades i samband med 2007 års rapport.

⁶ Enligt de uppgifter som lämnades i samband med 2007 års rapport.

Artikel 5.2 har genomförts i hela 15 medlemsstater (Belgien, Tyskland, Irland, Grekland, Cypern, Luxemburg, Österrike, Polen, Portugal, Slovenien, Sverige, Storbritannien, Litauen⁷ och Nederländerna⁸). Rumänien uppmanades att förtydliga om lydelsen i landets lagstiftning (som tycks vara förenlig med rambeslutet) även omfattar juridiska personers ansvar för bristande övervakning. Frankrike, Slovakien och Lettland har inte lämnat tillräckliga upplysningar medan Tjeckien, Italien, Bulgarien, Estland, Italien, Ungern, Finland och Malta inte anses ha genomfört artikel 5.2 fullständigt.

Artikel 5.3 har genomförts i 20 medlemsstater (Belgien, Bulgarien, Tyskland, Estland, Irland, Grekland, Frankrike, Cypern, Lettland, Luxemburg, Ungern, Malta, Nederländerna, Österrike, Polen, Portugal, Rumänien, Slovenien, Sverige och Storbritannien). Artikeln har inte genomförts av Tjeckien och Italien, medan Slovakien, Danmark och Finland inte lämnat tillräckliga upplysningar för att en bedömning skulle kunna göras.

Bedömningen försvårades av bristande information från medlemsstaterna, särskilt avseende artiklarna 5.2 och 5.3. Kommissionen noterar att många medlemsstaters lagstiftning inte direkt hänvisar till bristande övervakning, eller inte uppger att den juridiska personens ansvar inte utesluter att även fysiska personer kan ställas till svars.

Slovakien upplyste kommissionen om att straffrättsligt ansvar för juridiska personer ingår i det förslag till ändring i brottsbalken och straffprocesslagstiftningen som förbereds av regeringen, men att antagandet skjutits upp mellan den 9 april 2008 och den 20 maj 2009 efter beslut i författningsdomstolen. Sedan domen avkunnats tycks lagstiftningen ha ändrats, men kommissionen har inte underrättats om ändringarna och inte heller fått in den nya texten. Det var därför inte möjligt att bedöma efterlevnaden av artikel 5.

2.5. Artikel 6 – Påföljder för juridiska personer

Enligt artikel 6 ska medlemsstaterna vidta de åtgärder som krävs för att införa (straffrättsliga eller civilrättsliga) påföljder för juridiska personer vilka ska vara effektiva, proportionerliga och avskräckande avseende aktiv eller passiv korruption, anstiftan, medhjälp eller främjande samt brott som kunnat begås på grund av bristande övervakning eller kontroll. Artikeln ger också exempel på vilka påföljder som ska kunna utdömas, till exempel framtagna av rätt till offentliga förmåner eller stöd, näringsförbud, rättslig övervakning eller rättsligt beslut om upplösning av verksamheten.

År 2007 hade artikel 6 genomförts fullständigt av fem medlemsstater (Danmark, Litauen, Nederländerna, Polen och Slovenien). Ytterligare upplysningar begärdes av ett antal medlemsstater för att kunna bedöma situationen. De medlemsstater som inte lämnat några ytterligare upplysningar bedöms på samma sätt som år 2007.

I dagsläget har artikel 6 genomförts av 16 medlemsstater (Belgien, Danmark, Tyskland, Irland, Grekland, Frankrike, Litauen, Luxemburg, Nederländerna, Österrike, Polen, Portugal, Rumänien, Slovenien, Sverige och Storbritannien). Ytterligare upplysningar behövs från Rumänien och Storbritannien.

⁷ Enligt de uppgifter som lämnades i samband med 2007 års rapport.

⁸ Enligt de uppgifter som lämnades i samband med 2007 års rapport.

Kraven i artikel 6 har delvis uppfyllts i fem medlemsstater (Bulgarien, Estland, Lettland, Ungern och Finland). Finland uppmanades att ytterligare förtydliga begränsningarna juridiska personers ansvar.

I fyra medlemsstater (Tjeckien, Italien, Cypern och Malta) har artikel 6 inte genomförts. Spanien har inte lämnat några upplysningar. Slovakien har inte meddelat ny lagstiftning om juridiska personers straffrättsliga ansvar, varför det var omöjligt att bedöma om Slovakien uppfyller kraven i artikeln.

Artikel 6.1, som ålägger medlemsstaterna att införa straff för aktiv eller passiv korruption i juridiska personer, har genomförts i högre grad än artikel 6.2, eftersom 20 medlemsstater genomfört bestämmelserna. Artikel 6.2 har däremot bara genomförts i 14 medlemsstater (Belgien, Danmark, Tyskland, Irland, Grekland, Frankrike, Nederländerna, Österrike, Polen, Portugal, Rumänien, Slovenien, Sverige och Storbritannien). Fyra medlemsstater (Lettland, Bulgarien, Ungern och Slovakien) lämnade otillräcklig information för att en bedömning skulle kunna göras eller nämnde inte alls ansvar för bristande övervakning. Artikel 6.2 har inte genomförts i Estland, Tjeckien, Cypern, Italien och Malta, medan Finland delvis uppfyllt kraven.

2.6. Artikel 7 – Behörighet

Enligt artikel 7 ska medlemsstaterna vidta de åtgärder som är nödvändiga för att fastställa sin behörighet i frågor som omfattas av rambeslutet, när brottet har begåtts helt eller delvis på medlemsstatens territorium, av en av dess medborgare eller till förmån för en juridisk person som har sitt säte inom medlemsstatens territorium. Medlemsstaterna har visst handlingsutrymme för tillämpningen av de båda sistnämnda behörighetsreglerna.

Enligt uppgifterna från 2007 hade artikeln genomförts bara av tre medlemsstater (Danmark, Tyskland och Storbritannien).

Idag har artikel 7 fullt ut genomförts av nio medlemsstater (Belgien, Tjeckien, Danmark, Tyskland, Irland, Luxemburg, Ungern, Nederländerna och Storbritannien). Den tycks delvis ha genomförts av 15 medlemsstater (Bulgarien, Estland, Grekland, Frankrike, Italien, Cypern, Lettland, Malta, Polen, Portugal, Rumänien, Slovenien, Slovakien, Finland och Sverige) men i många fall var upplysningarna om bestämmelserna inte tillräckliga för att efterlevnaden skulle kunna bedömas. Vissa av behörighetsreglerna tillämpas inte i tio medlemsstater (Danmark, Tyskland, Estland, Frankrike, Litauen, Ungern, Österrike, Finland, Sverige och Storbritannien). Detta gäller brott som begåtts av en av landets medborgare eller till förmån för en juridisk person som har sitt säte inom medlemsstatens territorium. På grund av otillräckliga uppgifter har kommissionen inte kunnat få en klar uppfattning om i vilken mån bestämmelsen genomförts. Medlemsstaterna uppmanas att lämna ytterligare upplysningar, för att kommissionen ska kunna göra en närmare bedömning.

2.7. Artikel 10 – Territoriell tillämpning

Inga ytterligare upplysningar lämnades om när Gibraltar kommer att genomföra bestämmelserna. Storbritannien uppgav att detta kommer att ske så snart lagstiftningsprocessen medger.

3. SLUTSATSER

Den här bedömningen avser enbart hur särskilda bestämmelser genomförts i den nationella lagstiftningen. Eftersom det saknas jämförbar statistik och siffror för korruption i den privata sektorn har det inte varit möjligt att bedöma de praktiska konsekvenserna av bestämmelserna i rambeslutet.

Genomförandet är fortfarande inte tillfredsställande, även om vissa framsteg gjorts. Huvudproblemen är bristande genomförande av vissa delar i artiklarna 2 och 5. Bedömningen av hur artikel 5 genomförts har huvudsakligen gjorts med hjälp av de nationella straffrättsliga bestämmelser som medlemsstaterna lämnat in. Kommissionen är medveten om att de påföljder som anges i artikel 5 även kan vara administrativa eller civilrättsliga, men den här bedömningen avsåg endast de uppgifter som medlemsstaterna lämnat in.

Kommissionen erinrar om vikten av att ingripa mot korruption i den privata sektorn och uppmanar medlemsstaterna att snarast vidta alla de åtgärder som krävs.

Kommissionen uppmanar alla medlemsstater att beakta den här rapporten och lämna ytterligare relevanta upplysningar till kommissionen och rådet. Kommissionen uppmanar slutligen medlemsstater som på senare tid antagit ny lagstiftning att anmäla denna till kommissionen och rådet.